

GORDONOVA
ZEMĚ

GORDONOVA ZEMĚ

Hořící přízraky
Vladimír Šlechta

Hořící přízraky

Vladimír Šlechta

B

KRVAVÉ POHRANIČÍ

VLADIMÍR ŠLECHTA
HOŘÍCÍ PŘÍZRAKY
(Gordonova země, část třetí)

Copyright © 2009 by Vladimír Šlechta
Cover © 2009 by Michal Ivan
Maps © 2009 by Ladislav Hrdina
Czech Edition © 2009 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-86309-29-3
ISBN PDF: 978-80-86309-79-8
ISBN PDF pro čtečky: 978-86309-80-4
ISBN ePub: 978-80-86309-81-1
ISBN Mobipocket: 978-80-86309-82-8

Vladimír Šlechta

Hořící přízraky

(Gordonova země, část třetí)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2009

Z Gordonovy země přicházely jen kusé zprávy. Od severovýchodního pobřeží tam prý přitáhli takzvaní paedwankové, Mořští lidé. Když řeknu Mořští lidé, nepředstavujte si nějaké vodní obludy s ploutvemi a žábami. Paedwankové jsou lidé jako vy nebo já. Mořeplavci. Dobyvatelé. Otrokáři. Zotročili naše kolonisty v Gordonově zemi. Prý se chystají, že nějakým způsobem překročí Zrcadlové hory a zotročí i nás.

Roger Schnirega:
„Cesta do Šťastné Náhody“

Když přemýšlím o tom, kdo měl největší zásluhy ve válce o Gordonovu zemi, napadají mě tři jména.

První patří Floyd Bartlettovi, o tom není sporu a s tím by souhlasil každý. Floyd Bartlett, odchovanec samotného Gordona Fee, se stal nesmiřitelným obhájcem pravdy a spravedlnosti, aniž si předem ujasnil, co pravda a spravedlnost opravdu znamenají.

Druhé jméno zní „Thompson“ a nosí je vnuk mého drahého přítele Skjúwinka. Poloviční elf Thompson, žoldněř a lovec orčích skalpů, se pro lásku k lidské ženě vzdal nezávislosti a zahájil vlastní tichou, utajenou válku, o jejímž průběhu se ví jen málo.

Třetí jméno náleží lodivodovi z Elblaggu. Lodivod Andres Larache nikdy nebyl bojovník. Neovládal zacházení se zbraněmi, nedokázal zabíjet ani lidi, ani orky. Možná i proto byla jeho cesta nejdelší a nejtěžší.

Frank Ormond:
„Zapomenutý čas, zapomenutý svět“

OBSAH

Část první

Předjaří.....	7
Město na pobřeží.....	8
Šestá legie	27
Silnější pes.....	42
Burácení hromů	56
Svatokrádež.....	78
Soumrak	94
Řeka	98
Psí krev	105
Cesta vlečných člunů.....	109
Osvoboditelé.....	117
Posel.....	135
Čokl	144
Svatební hosté	155
Ztracená země	170
Útočiště.....	181
Průsmyk	193

Část druhá

Tři dny v Likariu.....	200

Část třetí

Oheň a smrt	256
Stránky v deníku	258
Kde jsi stál, když zuřila bitva?	270
Na jedno nadechnutí	282
Císařská armáda.....	307
Dolů s proudem	315
Glasserův plán.....	335
Vysoká hladina	345
Noční dravci	364
Svítání	393
Znamení	409
Brod.....	420

Část první

Předjaří

Kapitola první:

Město na pobřeží

Seděli na hromadě krokví, nastrkaných pod kostrou rozestavěného paláce.

„Dneska se mi zdálo o tý zrzce,“ řekl Dricht. Šmejdil dřevěnou lžící v misce, vybíral hrudky zcuckovatělé jíšky a cpal si je do úst. Zuřivě žvýkal, což mu však nevadilo v povídání. Jak jedl, rozevírala se a zavírala špatně zahojená jizva, která se mu táhla od pravého spánku přes kořen nosu až na levou tvář. Žíla biče, která jizvu způsobila, těsně minula levé oko, stejně ho však poškodila. Běльмо, přiléhající ke kořeni nosu, měl Dricht prokvetlé žilkami a rudé jako višeň. Říkal sice, že vidí dobře, Andres však věděl, že se Drichtovi nedá v ničem věřit.

Dricht byl hubený chlapík, asi čtyřicetiletý, na první pohled nevýrazný. Přesněji řečeno: býval nevýrazný, dokud ho Joachym neoznačil bičem. Vousatý, hubený, s ulámanými nehty. Byl oblečený do obnošeného paedwanského kabátce, krátkých kalhot pod kolena, světle šedých punčoch a šněrovacích kotníkových střečívů. Na hlavě mu seděl baret. Andres byl oblečený stejně, místo baretu se však honosil kloboukem ve tvaru komolého kužele, obkrouženého rovným dýnkem. Klobouk byl poznávacím znamením, že je Andres předák.

Těchhle věcí, tedy střečívů, kabátů, kalhot, klobouků, baretů, košil i hřejivých spodních trik, sem paedwankové dopravili celý jeden lodní náklad. Církev Boha-člověka udělala v daleké zemi za

mořem sbírku, do níž prostí i zámožní obyvatelé odkládali vše, co mohli postrádat. Bůh-člověk jim za to odpustil část hříchů. Ošacení nakysle páchlo zásypem proti hmyzím larvám, na to se však dalo zvyknout.

Paedwankové měli zvláštní vkus, uznávali jediné dvě barvy: černou a stříbřitě šedou. Černé byly kabátce, kalhoty, střevíce i klobouky. Světle šedou barvu měly punčochy a košile. Vše bylo strohé a bez ozdob. Zámožní muži si mohli dovolit skládané límce, stříbrné knoflíky i ozdobné přezky. K opaskům si směli přivěsit úzké meče či dýky. Ženám nebylo krásnění povoleno, ze vší parády jim zbývaly jen krajky na čepcích a zástěrách.

Dricht jim oběma, sobě i Andresovi, opatřil teplé, pohodlné a kvalitní ošacení. Všechny postříbřené ozdůbky však odstranil – jsou přece otroci, nesmějí provokovat. Dokonce i opasek si musí Andres zavazovat na uzel, protože Dricht uřízl stříbrnou přezku.

Dricht dobře ví, co se sluší a patří. Dalo by se říct, že je mistrem přetvářky a klamu. Nutí Andrese, aby na sebe dbal. Obstaral mu hřebínek, aby si pročešával vlasy i vousy. Andres si dříve na vousy nepotrpěl, teď se s nimi musí smířit. Žádnému otroku není dovoleno, aby se holil.

„Andresi, posloucháš mě vůbec?“ strčil do něj Dricht loktem. „Vyprávím ti o tý zrzce! Dávej pozor, to se ti bude líbit.“

Mluvil obecnou řečí, nemusel mít strach, že by mu někdo z ostatních rozuměl.

„Jo, poslouchám,“ pokýval Andres hlavou. Věděl, že Drichtovým povídačkám neunikne.

„Ta zrzka,“ zasnul se Dricht. „Bylo to... No, už to bude skoro deset let. Lovili jsme v lesích kolem Hořký Vody – já, Bounz, Alewir a Sínan. Asi pětadvacet mil od osady jsme si postavili srub. Obcházeli jsme potoky a kladli pasti. Lovili jsme bobry, bylo jich dost, a tak jsme počítali, že se pořádně napakujeme. Pak se tam objevila ta zrzka... Jednou jsme se vrátili z kontroly pastí a ona seděla u srubu. Sínan, ktorej měl zrovna službu v kuchyni, ji hostil vším, co jsme tam měli. Oči mu div nevypadly z důlků, jak na ni vejral. To víš, holka uprostřed

lesů... Jenomže to nebyla jen tak obyčejná holka. Měla v sobě hodně orčí krve, to jsme poznali okamžitě. Vůbec ale nevypadala jako ork, vážně, byla moc hezká. Taková dobře stavěná zrzuna. Jedna z těch potrhlic, které se tenkrát potulovaly Pohraničím. Taky v sobě měla nějakou elfskou krev, což jsme ovšem zjistili, až když bylo pozdě. Nechápu, jak mohla přijít na návštěvu k partě nadrženejch chlapů. No, udělali jsme si mejdan, Bounz vytáhl flašku kořalky, Sínan kuchtil zastřelenou srnu. Byla s ní zábava, smála se našim blbejm fórkům jako pominitá.

Ani nevím, jak se to schumelilo. Najednou jsme se na ni vrhli a povalili ji naznak. Házela sebou, bránila se, ale byla z tý kořalky pěkně nametená. Stejně nevím, jak by to dopadlo, kdyby s náma nebyl Alewir. To byl fakt chytřej koumák, Andresi, něco jako ty. Přiměl nás, abysme postupovali, jak tomu říkal, metodicky. Ve třech jsme zrzku drželi, Alewir si bleskurychle obstaral dva dubový kmínky. K jednomu přivázal zrzce ruce, pěkně doširoka, ke druhému zase nohy. Taky pěkně doširoka, jistě chápeš proč. K těmhle dvěma přičkám pak po stranách přidělal dvě vzpěry, takže jsme měli zrzku chycenou v takovým jako rámu. Strhali jsme z ní oblečení a už nám nic nebránilo, abysme, jak se říká, započali noc plnou vášní. Nejdřív se vzpouzela a pokoušela se nás pokousat. Vzpomínám si, že měla takové špičaté, docela nečlověčí zuby. Pak už nás prosila a nakonec jenom kňučela. Nebylo jí to nic platný. Vystřídali jsme se na ní jeden za druhým, každej asi tak třikrát. Co je, Andresi? Co koukáš? Taky by sis dal říct, kdybys tam byl, ne?“

Andres se přistihl, že na Drichta civí s otevřenou pusou. V hlavě se mu něco pohnulo. Zasuté vzpomínky se draly nahoru a bušily na zavřená vrátka.

„Už se mi zase zdají sny,“ pokýval Dricht hlavou. „Daří se nám dobře.“

Nezapomněl se otočit ke Stavitelovým dětem. Úslužně se uklonil a usmál se, jako že jim děkuje, že přivezly tuhle dobrou šlichtu. Natočil se k nim pravou, méně zohyzděnou tváří. Třináctiletá Reni se

zpod dívčího čepečku dívala přísně, zatímco osmiletý Franzeta se vesele zasmál a zamával mu.

Stavitel dbal na to, aby se děti zapojovaly do práce. Každý den sem přivážely jídlo. Dvoukolák s menáží samozřejmě netáhly vlastnoručně, na to měli domácí otroky. Franzeta pak vyvolával dělníky podle seznamu a Reni rozlévala šlichtu do misek.

Obě děti se oblékaly tak, jak se slušelo na příslušníky nejvyšší vrstvy. Reni nosila černé vlněné šaty, dlouhé až na zem, přepásané příliš velkou zástěrou. Tvář se jí ztrácela pod krajkami naškrobeného čepce. Franzetovi pořídili stejný oblek, jaký nosil Stavitel, jen patřičně zmenšený. Knoflíky i přezky na střevících měl stříbrné, k opasku si zavěšoval maličký kordík s otupenou čepelí. S velkým kloboukem na pačesaté hlavě vypadal Franzeta jako nějaká podivná houba.

Přestávka na jídlo se chýlila ke konci. Dricht polykal zbytky polévky a vykládal: „Sice nás teď pěkně prohánějí, ale v lesích jsem zažil horší časy... Mno, dny jsou pořád ještě krátké, můžeme dlouho spát. Pak přicházejí sny. Sny o zrkách. Tohle už brzo skončí, Andresi. Dny se prodlouží a pak nás udřou k smrti...“

Andres se zakuckal. Kousek ředkve mu uvízl v průdušnici. Zakašlal, prskl, část drahocenné šlichty mu vychrstla nosem. Musel vypadat zvláště hloupě, protože Stavitelovy děti vyprskly smíchem. Dokonce i věčně vážná Reni se neovládla.

„Přestaň to tady rozbryndávat,“ napomenul ho Dricht. Sebral mu misku a s neskutečnou elegancí z ní vybral poslední dvě lžíce tekutiny. Pak se zvedl a došel k dětem. Uložil obě misky do proutěného koše, sepjál ruce a uklonil se: „Grazzio.“ To bylo jedno z mála slov, které z paedwanštiny znal.

Andres si už mnohokrát kladl otázku: kdo to vlastně je, tenhleten Dricht? Říkal o sobě, že je hraničář a lovec, na to byl však příliš protřelý. Podle přízvuku přišel do Pohraničí z Barge. Nejspíš tam něco provedl a musel uprchnout.

Dricht se v Andresově životě objevil znenadání. Když byl Andres vyzdvižen na pozici předáka, Dricht se stal jeho pobočníkem.

Mistrně předstíral píli a svědomitost, po večerech si však vytvořil obchodní síť, která zahrnovala všechny skupiny nevolníků. Začal kšeftovat s otroky ze Stavitelovy domácnosti a dotáhl to až do rozbláčených uliček na ostrově Derzyo.

Dricht přechytračil paedwanský systém tím, že předstíral náboženskou horlivost. Za temných večerů putovali Andres a Dricht do prostydleho srubového chrámu na Derzyu, aby tam vyslechli kázání. Pak, ještě než se vrátili do Stavitelova domu, vyšetřili pár chvilek na jedno nebo dvě obchodní jednání.

Dricht kšeftoval se vším. Dokázal získat velmi slušné kusy ošacení, potraviny, ale i zbytečné cetky. Paleta jeho klientely byla rozsáhlá, zahrnovala otroky i nevolníky, řadové vojáky, poslíčky, novice. Byla tady však jedna potíž, Dricht neuměl paedwansky. Někdy vyrážel za obchodem sám, obvykle však bral Andrese s sebou, aby mu překládal. Andresovi se zpočátku nechtělo, ale Dricht mu vysvětlil, že návštěvou bohoslužeb projeví tolik potřebnou náboženskou horlivost.

Než se Andres nadál, byl zatažen do Drichtových kšeftů a vězel v nich až po uši. Na ostrově Derzyo získal přezdívku Drichtův tlučhuba.

Bylo pěkné dostávat od Drichta pevné boty či žitné placky se sladkou zavařeninou, Andres si však kladl otázku: je to nutné? Stojí to za riziko? Měl teď Stavitelovu důvěru a snadno by o ni mohl přijít.

Dricht se vrátil ke stále ještě kuckajícimu Andresovi. Plácl ho do zad a pak ho popadl za rameno: „Tak pojd', brachu, práce nepočká.“

Svižným krokem se vydali k žebříkům. Na svižnost kladl Dricht obzvláštní důraz. Oni dva předstírali snahu, zatímco ostatní dělníci ještě vylizovali misky.

„Nevíš, jaké bude počasí, Andresi?“ zeptal se Dricht za chůze.

„Bude sněžit,“ řekl mimoděčně Andres.

Neměl žádnou nadpřirozenou schopnost předvídání počasí jako třeba elfové. Celá léta si dělal poznámky, všímal si drobných náznaků, jako je tvar mraků, barva zapadajícího slunce nebo mlžný kruh kolem měsíce. Vyptával se lidí, kteří počasí rozuměli. Trvalo to

dlouho, teď byl v odhadu velice dobrý. Dricht to náhodou zjistil a hned toho začal využívat. Díky Andresovým předpovědím už několikrát vyhrál sázku.

„Bude sněžit?“ podivil se Dricht. „Nemělo by přijít jaro?“

„Přijde, ale až pak. Předtím se na chvíli vrátí zima.“

„A kdy by jako mělo sněžit?“

„Zítřka.“

„To je divné. Nepleteš se, Andresi? Obloha je pěkně modrá, dneska máme teploučko...“

„Kdyby váł vítr od moře, nebyl bych si jistý. Ale tohle přijde z pevniny. Bude to poslední záchvěv zimy. No, samozřejmě se můžu mýlit a počasí bude jiné.“

Dricht se spokojeně usmál. Andrese až zamrazilo, tenhle úsměv dobře znal. Takhle se Dricht usmíval, když promýšlel nějakou pošetilst. Za pár kousků řepy či za dvě ječné placky byl ochotný riskovat své i Andresovo dobré živobytí.

Takže teď se usmíval tímhle způsobem. Andres by si nejraději nafackoval. Proč nedržel pusu? Stavitel se k němu choval dobře, živil ho a ponechával mu volnost. Andres si získal pověst spolehlivého otroka. A o to by měl teď přijít?

Dricht vzal do ruky kladivo a poklepal jím na trám. Tohle byl jeden z jeho triků: předstíral práci, zatímco ostatní ještě odpočívali.

Andres se vyšplhal po žebříku do patra, přešel po příčném břevnu a vylezl ještě výš. Tak se dostal až na úroveň budoucího druhého patra. Po trámu přešel k rohovému sloupu, aby zkontroloval železné svorníky.

Palác, z něhož tu zatím stojí jen trámová kostra, bude sloužit jako sídlo místního vládce. Není to jeden dům, ale celý komplex s nádvořím a bočními křídly. Bude tu umístěn i soudní dvůr, správní úřad a honosná kaple.

Palác dostal důkladné kamenné základy, vespod se už vyzdívají obvodové zdi. Party tesařů i zedníků jsou zatím rozhozeny daleko od sebe, aby si při práci nepřekážely.

Ze svého vyvýšeného postavení má Andres skvělý rozhled. Dohlédne desítky mil daleko.

Kolem se rozkládá říční delta. Gkchynaée sem celé věky přinášela zeminu a ukládala ji do mnoha nízkých ostrůvků. Ještě před pár roky, jak si Andres představuje, tady nebylo nic, jen spousta oslizlých boulí, omývaných říční vodou. V nitkovité trávě, které svědčí slaný mořský vítr, hnízdili vodní ptáci. Předloni by možná, támhle na té travnaté výspě, zahlédl stany paedwanských průzkumníků. Už tehdy, před dvěma roky, však bylo rozhodnuto: paedwankové tady postaví město. Podél Gkchynaée proniknou až do Gordonovy země a tam zřídí další opěrný bod.

Později, až přijde čas, přejdou Zrcadlové hory. Vniknou do Pohraničí a vpadnou do zad svému největšímu nepříteli: raiggijskému Impériu.

Do čeho se paedwankové pustí, to dělají s obrovským nasazením. Ostrůvky, rovnoměrně rozhozené po celé deltě, se staly minulostí. Armáda dělníků je rozkopala motykami a na malých člunech odvozila pryč. I teď popojíždí v hlavním korytě několik plovoucích drapaků, prohlubují a rozšiřují dno.

Na severní straně delty vznikly tři velké ostrovy, nazvané Primo, Sezondo a Derzyo, což, jak Andres ví, znamená První, Druhý a Třetí. Jsou pojmenovány podle důležitosti. Dohromady tvoří město, nazvané Puarko Sem Anzoti. Už teď tu žije pět tisíc lidí.

Tři ostrovy jsou navzájem i s pevninou propojené systémem hrází a dřevěných mostů. Pro paedwanky by nebyl problém zasypat bahnitě průplavy a spojit ostrovy do jediného celku, to ale nechťejí. Takhle je to správně. Průplavy a kanály nahrazují městské hradby. Zabraňují chudině ve vstupu do lepších čtvrtí. Na mostech, spojujících ostrovy, stojí hlídky a kontrolují, kdo prochází.

Na ostrově Primo se nachází rozestavěný palác, z jehož druhého patra se Andres právě rozhlíží. Kolem trámové kostry se kupí hromady kamení a stavebního dřeva.

Na Sezondy už stojí první dvoupodlažní domy. Další budovy jsou rozestavěné, nebo alespoň vyznačené kolíky. Dohromady vytvářejí pět krátkých ulic, dvě jsou rovnoběžné s pobřežím a tři příčné.

Sezondo je domov důstojníků, vyšších úředníků a církevních hodnostářů. Přebývá tam i Stavitel, který, v jedné z mnoha komor svého domu, poskytl přístřeší Andresovi a Drichtovi.

Derzyo je ostrov nevolníků, řadových vojáků a nižších kněží. Ježí se tam změť chatrčí, v nichž se tísní drtivá většina obyvatel města.

Příbytky na Derzyu jsou postaveny ledabyle. Paedwankové se neobtěžovali s nějakými základy. Zarazili do země kůly a obehnali je stěnami z rákosových rohoží, které po vrstvách omítli jílovou maltou. Střechy jsou z rákosových došků.

Na temeni chudinského ostrova se, jako loď obrácená kýlem vzhůru, tyčí srubový chrám. Jiný svatostánek v Puarko Sem Anzoti dosud není, do chrámu na Derzyu tedy docházejí chudí i bohatí, svobodní i bezprávní. Všetečka Dricht jednou počítal, kolik věřících se do chrámu vejde. Jen dole, kde se tísní kmáni, napočítal patnáct set míst ke stání. K tomu je nutné připočíst galerie pro honoraci. Andres to po Drichtovi přepočítával, ale opravdu, zdá se, že chrám pojme úctyhodné dva tisíce lidí.

Otroci, žijící na Derzyu, netvoří jednolitou kastu. Naopak, jsou rozvrstveni do mnoha společenských tříd. Nejnižší příčku tvoří dědiční otroci. Paedwankové zotročili už jejich předky a oni se jako otroci narodili. Tihle dědiční otroci znají své místo, netouží po svobodě, nebouří se ani neupadají do apatie. Paedwankové si jich váží a pečují o ně jako o dobré nástroje.

O něco výš stojí věžňové. Jsou to původně svobodní paedwankové, kteří se provinili vraždami, násilnostmi, dezercemi a krádežemi. Nejsou zotročeni na doživotí, jejich tresty jsou vyměřeny na pět, deset či patnáct roků. S vězni se zachází různým způsobem: někteří jsou přinuceni k těžké práci a po pár měsících se udřou k smrti, z jiných se rekrutují dozorcí, sluhové, poslíčci. Přece jen to jsou paedwankové, kdysi byli svobodní a jednou zase budou.

Třetí sortou, něco mezi otroky a svobodnými lidmi, jsou vystěhovalci. Představují chudinu z paedwanských měst, která se dobrovolně rozhodla osídlit nové území. Nevolníky se stali kvůli dluhům. Někteří se zadlužili už tam, kde žili předtím. Jiní splácejí dluh za přepravu, protože nikdo z nich sem nebyl dopraven zadarmo. Podle plánu, jak Andres zaslechl, by měli vystěhovalci založit na pobřeží obilné a masné farmy. Budoucí pole a pastviny však dosud pokrývá sníh a Puarko Sem Anzoti je zásobováno dodávkami, které sem dovážejí zámořské lodě. Vystěhovalci, muži, ženy i děti, se teď plahočí na stavebních pracích.

Všichni tihle dovezení otroci, vězni a nevolníci, hledí do budoucnosti s důvěrou. Jsou přece součástí Plánu! Jednou získají majetek i svobodu. Město jménem Puarko Sem Anzoti se stane oslňující metropolí a oni budou její součástí. Tak se to stane, protože takhle to bylo naplánováno.

Je tu však ještě jedna sorta otroků: zotročení arkastští kolonisté. Ti však dřou na farmách v Gordonově zemi nebo kácí stromy v lesích. Jen málokdo z Hraničních zemí měl štěstí a dostal se až sem. Takových, jako je Andres a Dricht, se v celém Puarko Sem Anzoti nachází nanejvýš stovka.

Puarko Sem Anzoti. Přeloženo do obecné řeči to znamená Přístav vyzdviženého Anzotiho. Nebo snad Přístav svatého Anzotiho. Svatý, to je v paedwanském pojetí člověk, který šířil víru a zahynul při tom nějakou ukrutnou smrtí. Bůh-člověk ho za to vyzdvihl na svou božskou úroveň.

Andres už samozřejmě přijal paedwanskou víru, jinak by ho nenechali dělat práci předáka. Nejprve zodpověděl několik jednoduchých otázek, týkajících se věrouky. Pak poklekl, odříkal předepsanou modlitbu. Nakonec políbil Svatý kruh. Paedwanský kněz ho postříkal nějakou vodou – a to bylo vše. Úplně to stačilo, aby získal lehčí živobytí.

Celá paedwanská historka s umučeným Bohem-člověkem zní docela neuvěřitelně. Odehrálo se tohle: Bůh tolik miloval lidi, že se vzdal svých božských schopností a stal člověkem. Procházel krajinou

a hlásal lásku, soucit, porozumění. Brzy ho následoval početný zástup učedníků. Nová víra se však nelíbila tehdejšímu vládci. Poslal vojáky a ti Boha-člověka dostihli, když kázal na městském tržišti. Jako tribuna mu tehdy sloužila dvoukolová kára s obrovskými koly. Vojáci převrhli káru na bok. Ke kolu, které zůstalo nahoře, Boha-člověka přivázali. Vystavili ho pálicímu slunci a přitom jím točili dokola. Tak to trvalo den a noc. Na sklonku dalšího dne Bůh-člověk zemřel. Se smrtí se mu vrátila božská síla. Znovu se zrodil a sežehl nepřátele ohněm a blesky.

Tak to trvá dodnes. Bůh-člověk trestá odpůrce, teď už nikoliv osobně, ale prostřednictvím církve.

Paedwankové pro svou víru žijí. Nic není důležitější. Pečlivě dodržují systém drobných úkonů, jako jsou modlitby před jídlem, před spánkem a po probuzení. Při vstupu do chrámu je nutné provádět předepsané posunky. Je nutné zdravit církevní hodnostáře, posvěcené předměty i symboly Boha-člověka. Dricht tomu říká tisíc každodenních blbostí. Samozřejmě – říká to jen Andresovi a mluví při tom obecnou řečí. Za takovéhle kacířství by mu inkvizitoři přinejmenším ustříhli boltce.

Na to, jestli jsou náboženské úkony prováděny správně, dohlížejí inkvizitoři, kteří jsou v Puarko Sem Anzoti obávanější než vojáci a městská stráž.

Symbolem víry v Boha-člověka se stalo Svaté kolo, opsané kolem dvou zkřížených příček. Příčky symbolizují přivázaného nešťastníka, který má, jak by řekl Dricht, nohy a ruce roztažené pěkně doširoka. Také existuje nespočetné množství soch a obrazů, zobrazujících trpícího Boha-člověka s páteří ohnutou přes čep kola.

Nohy a ruce pěkně doširoka... Co to Dricht vlastně vyprávěl? Zrzavé vlasy... špičaté zoubky... Co to znamená?

Andres přemýšlí, dívá se k východu. Celý obzor tam zabírá jiskřící vodní hladina. Je obrovská a v dálce splývá s oblohou. Něco tak rozlehlého, jako je moře, Andres dosud neviděl. Plavil se sice na jezerech, ta se však s mořem nedají srovnat. Jezero je spousta vody

na jednom místě, nic víc. Moře však žije vlastním životem. Je to mocná a náladová bytost. Dýchá.

S odlivem se nadechuje a s přílivem vydechuje. Někdy se zlobí a žene vlny proti pobřeží, jindy je klidné.

V severovýchodním cípu delty vybíhá do moře ochranná hráz, dlouhá více než jednu míli. V koruně je široká tak, aby se mohly minout dva vozy. Na několika místech je hráz propojena s Derzym, za několik let s ním nejspíš úplně splyne.

Hráz je stavěná ze sypaného kamene a zpevňována dřevěnými piloty. Na hrázi je v provozu několik beranidel. Ač je hráz vzdálená téměř tři míle, Andres cítí droboučké otřesy země, doprovázející údery beranů.

Uvnitř zálivu, pod ochranou hráze, stojí na kotvách dva zámořské koráby. Vysoké stožáry mají rozmlžené pavučinami lanoví. Skasané plachty se podobají krajčám.

Koráby jsou krásné, až se tají dech. Andres lodě miluje. Rozumí jim, vždyť se na říčních člunech plavil a mnoho jich vlastnoručně postavil. Jeho největším přáním je prohlédnout si koráby zblízka. Prošmejdít je od podpalubí až po špice stožárů, dotknout se prosoleného dřeva, prolézt se v lanoví. Jednou se mu to snad poštěstí.

Paedwankové jsou sice nelítostní zabijáci, jejich lodě však vypadají úžasně. Nadpozemsky. Jako nějaké přeludy.

Mezi zámořskými loděmi a přístavištěm pendlují čluny. Převážejí náklad i novousedlíky. Na pobřeží Derzya se nacházejí sklady a překladiště, kde je zboží uskladňováno.

Koráby připlouvají vždy ve dvojicích a pak tu čekají, dokud nepřiplují další dva. Převážejí náklad, jsou však dobře vyzbrojeny velkými hromovými holemi. Zůstávají tu, aby chránily město před útokem z moře.

Přestávka na jídlo skončila. Zezdola zní odhodlaný hlas nižšího inkvizitora, přiděleného k Andresově partě. Paedwankové to mají zařizené šikovně, nepotřebují dozorce. Práci poháněčů zastanou

inkvizitoři, což v jazyce paedwanků znamená bojující kněží. Nepotřebují biče ani hole, vystačí si s pouhými slovy.

Inkvizitor vybízí dělníky, aby se zvedli ze země a pustili se do práce, protože takový je záměr Boha-člověka. Dělníci vstávají, protahují se. Neodvažují se reptat, s paedwanskou církví není radno si zahrávat.

Reni s Franzetou, s pomocí domácích sluhů, sklízí misky a lžíce.

Ještě rychlý pohled do vnitrozemí.

Plochá krajina má světle šedou barvu. V tlusté vrstvě ji pokrývá starý sníh, který přes den rozbředá a za nocí zase umrzá. Podél mořského břehu, v pásu širokém necelé tři míle, se však sníh nedrží, pevnina je ohřívána mořem. Kamenité pobřeží je blátivě hnědé, pocákané žlutými skvrnami loňské trávy.

Od jihozápadu se klikatí mohutná řeka Sansital.

Vlastně se nejmenuje Sansital, ale Gkchynaée. Sansital je paedwanský název, Gkchynaée pochází z elfštiny. Tekla tady dávno před tím, než se na pobřeží vylodili paedwankové. Nemohou ji přece jen tak přejmenovat!

Gkchynaée vytéká z Gordonovy země a Andres se o ni zajímal už dříve. Nikdy však nedostal kloudnou odpověď, řeka je od Pohraničí příliš vzdálená. Ten název, Gkchynaée, se mu líbí. Má rád příděch na začátku, ale ještě víc se mu zamlouvá zdvojené samohláska na konci. Připomíná mu šťastný čas, kdy putoval společně s elfkou jménem Hiwiareé.

Meandrující Gkchynaée se stáčí k jihozápadu. Ve vzdálenosti dvaceti mil se ztrácí v temné hmotě lesů. Také v těch lesích je uskutečňován paedwanský Plán: otroci z Hraničních zemí tam ve sněhu i v mrazu kácejí stromy. Hladinu Gkchynaée sice pokrývá ledový příkrov, dolů se však denně splavuje dříví a voraři udržují volnou plavební dráhu.

Andres už byl i v těch lesích. Stavitel ho několikrát vzal s sebou, když jel vybírat stavební dřevo. Stavitel samozřejmě nechodí pěšky, nechá se vozit na saních. Na pevnině za městem, za čarou sněhu, vybudovali paedwankové ohrady pro tažné koně. Odtud vyjíždějí

povozy i sáňky. Za jediný den je možné dojet do dřevařských táborů, promluvit si s předáky dřevorubců, vybrat si dřevo a zase se vrátit.

Stavatel je důležitou osobou. Potřebuje osobního poskoka, který dokáže okšírovat koně, zapřáhnout je a řídit spřežení. To je také důvod, proč mu byl přidělen Dricht. Ten, jak se ukázalo, je vynikající kočí.

Andres už pochopil, co je Dricht zač. Patrně býval kočím v Barge. Nejspíš sloužil u někoho vysoce postaveného, možná u samotného vévody. Něco se však zvtlo a Dricht musel uprchnout. Mnoho let se skrýval v lesích.

Pak ho polapili paedwankové.

Zůstává však záhadou, jakým způsobem na sebe Dricht paedwanky upozornil. Jak ho mohli vybrat z té masy bezprávných otroků?

Kdo Drichta doporučil?

~ ~ ~

„Andresi,“ zavolal Dricht zezdola. „Měl bys ty blbce trošku zbuzerovat.“

Vážně je na čase. Někteří z nevolníků už rozebírají hromadu krokví, jiní tahají za lano kladkostroje. Dnešního dne se dokončuje krov jedné z nižších budov. Pozednice i hřebenový trám jsou na místě, zbývá osadit krokve.

Dva výrostci šplhají nahoru na hřebenový trám. Budou tam balancovat jako veverka a přitloukat krokve železnými hřeby.

Takže do práce.

Andres vydává příkazy v paedwanštině. Mluví lámaně a s úděsným přízvukem, dělníci mu však rozumějí. Smysl pokynů je takovýhle: „Zavěšte na lano čtyři krokve, víc ne. Musíte je vyvážit, nevidíte, že se vám převažují? Táhlety krokve dejte na stranu, ty patří do valby. Hej ty, kam lezeš bez kladiva?“

První čtyři krokve jsou nahoře. Andres napíná provaz s uzlíky, který slouží jako měřidlo. „Tak do toho!“

První krokev zapadá výřezem na pozednici. Výrostek na hřebeni se párkrát rozmáchne kladivem.

Buch-buch-buch.

„Zkontrolujte vzdálenost! Další krokev!“

Třetí krokev. A čtvrtá.

„Hej, tam u toho kladkostroje! Potřebujeme další čtyři!“

Práce jde od ruky. Jedna z mnoha střech budoucího paláce získává tvar.

Po nějaké době slézá Andres dolů, aby přepočítal krokve, které mají přijít na valbu. Dricht se tam mrcasí, pomáhá zavěsit materiál na kladku, ale hlavně dává pozor, aby se příliš neunavil.

„Neviděls ty kratší krokve, Drichte?“ ptá se Andres. „Tady jich je nějak málo.“

„Jo, viděl, jsou támhle za rohem.“

Andres je jde přepočítat, Dricht se k němu připojuje.

Sklánějí se nad valbovými krokvemi.

„Jak to dopadlo s tou zrzkou?“ ptá se Andres

„Já věděl, že tě ta historka chytne,“ směje se Dricht. „No, jenomže ta veselá část už skončila. Dopadlo to špatně. Dokonce dvakrát špatně. Nechali jsme zrzunu přivázanou v tom rámu. Ležela na zemi v listí a v, hm, ani ti nebudu říkat v čem, je to trochu eklhaft. Toho blbce Bounze napadlo, že máme v osadě pár kámošů, kteří by taky rádi zasunuli. Ještě naposled zrzku pomiloval a hbitě vyrazil k Hořké Vodě. Měsíc svítil, cestu jsme měli dobře vyznačenou, a tak se další zájemci dostavili hned po svítání. Úplně první dorazil Koft a jeho pes Bruno. Bruno, to byl takovej kříženec vlka s medvědem, pořádný hovado, sežral toho víc než dospělej chlap. Nevím, proč s sebou Koft Bruna vzal, každopádně to bylo to nejhorší, co mohl udělat. Ta zrzuna totiž dokázala s Brunem mluvit. Víš, jak to myslím? Mluvit – jako po elfsku. Ovládnout ho. Myšlenkama, nemusela při tom ani hlesnout. Což jsme samozřejmě netušili, a tak nás docela zaskočilo, když Bruno zešílel. Nejdřív pokousal Bounze, pak se vrhl na ten rám, co jsme v něm měli zrzku. Rozcupoval ho na kousky. Koft chtěl Bruna umravnit, zmlátit ho holí, jako to dělal vždycky, ale

tentokrát se potázel se zlou. Bruno ho zle potrhal. To už jsme se vzpamatovali a nastříleli do Bruna pár šípů. Sínan ho pak dodělal sekýrou. Zrzuna mezitím zmizela. No, Bounz se z Brunova pokousání léčil celej zbytek léta a Koft vykrvácel na místě.

Radši jsme od srubu odešli, měli jsme strach, že se zrzuna vrátí a poštvě na nás vlky a medvědy. Celá lovecká sezóna stála za hovno, pořád jsme se ohlíželi přes rameno. Jenže ona se vrátila až za spoustu let. Přivedla do Hořký Vody paedwanky. Jednoho smutného rána nás probudilo burácení z těch jejich hromovejch holí. Vybrali nás parádně, Andresi, pochytili celou Hořkou Vodu. Myslím, že by se jim to nebylo povedlo, kdyby jim nepomohla ta zrzka. No vážně, Andresi, kvůli pár šmejknutím nechala zničit celou osadu, věřil bys tomu?“

„Hmmm...“ zahučel Andres.

Najednou, jako by ho osvítil blesk, mu to bylo jasné: ta zrzka, **vždyť to byla Karin!**

Měl co dělat, aby nezačal křičet: Patří vám to! Zasloužili jste si to, hajzlové!

Zároveň si uvědomoval, že v Hořké Vodě žila spousta lidí, kteří se ničím neprovinili. Jak jim to mohla Karin udělat?

Vlastně je viděl, když je paedwankové přivlekli pod Moton.

Vzpomínky se vracely jedna za druhou.

~ ~ ~

Kus života mu dočista vypadl z paměti. Na konci loňského podzimu, po dobu delší než jeden měsíc, žil bez myšlenek a bez vlastní vůle jako nějaké otupělé tažné zvíře. Hrůza, kterou tehdy prožíval, byla tak silná, že nedokázal myslet ani na minulost, ani na budoucnost. Bylo pro něho jenom **TEĎ**.

Dělal, co se mu řeklo. Když nedostal pokyny, seděl a tupě civěl. Necítil ani zimu, ani hlad. Nejspíš chybělo jen málo a byl by zemřel na podchlazení či vyčerpáním.

Zpočátku mu někdo pomáhal.

Na cestě ze Sršního hnízda se stal Andresovým andělem strážným muž jménem Otto.

Otto pocházel z Arkastie a mluvil stejnou řečí jako Andres. Společně se svým bratrem Joachymem přišel do Gordonovy země jako jeden z kolonistů. Když se pak objevili paedwankové, Joachym a Otto vstoupili do jejich služeb. Zradili vlastní lidi, přidali se k dobyvatelům.

Několik tisíc kolonistů bylo zotročeno, Otto a Joachym však zůstali svobodní. Na oplátku se museli podílet na týrání svých krajanů. Joachym si svou pozici otrokáře ohromně užíval, Otto se však snažil zůstat lidský. Když nemohl dělat nic jiného, pomáhal alespoň Andresovi. Dohlížel, aby Andres občas něco snědl.

Andres vůbec netušil, jak dlouho k jezeru putovali. Tři dny? Nebo tři týdny? Nevěděl. Pamatoval si jenom bláto a déšť.

Záblesky vlastního vědomí se mu vrátily, až když ho převáželi přes Dlouhou vodu.

Tehdy se dotkl bortu bachraté veslice a napadlo ho: tenhle člun je vážně dobře vyrobený. Na malou chvíli ucítil, že se mu zase vrací chuť do života. Prý jsi tesař a umíš stavět lodě, řekl mu Otto na začátku jejich společného putování. Když paedwankům ukážeš, co umíš, třeba s tebou budou zacházet slušně.

Z šedých mraků tehdy vykouklo slunce, hladina jezera se leskla. Andres měl na chvíli pocit, že to přece jen půjde.

Kdyby věděl, co ho čeká na druhém břehu, byl by skočil do jezera, ponořil se co nejhlouběji a nadechl se vody.

V Gordonově zemi ho pohltilo peklo. Nebylo to však žhavé peklo, o němž se píše v Knize Zářícího. Naopak, tohle peklo bylo mokré, studené a blátivé.

Andrese i ostatní zajatce bez odkladu nahnali na stavbu Motonu.

Gordonova země nemívala žádné výrazné vyvýšeniny. Pak se paedwankové rozhodli, že v ní vybudují pořádný kopec. V době, kdy tam Andres dorazil, už byla stavba téměř dokončena. Na temeni uměle navršené hromady probíhala výstavba palisád a dřevěných srubů, paedwankové spěchali, aby se měli kam ukrýt před

nadcházející zimou. Jihozápadní strana však byla stále ještě příliš strmá. Andres byl zapojen do nekonečného proudu lidských mravenců, kteří v koších a na nosítkách přinášeli na jihozápadní svah hlínu – a to i ze vzdálenosti mnoha mil.

Vzpomínal si na tohle: obrovská prázdná krajina, zbavená stromů, utopená v mlhavých závojích. Déšť, křik dozorců. Monotónní čvachtání bláta, ve kterém šlapou desítky unavených nohou. Jídlo jen dvakrát denně. Jídlo? Vodová šlichta s rozvařenou řepou. Ti z otroků, kteří mají ještě trochu vlastní vůle, hledají v rozvrtané zemině červy a dokrmují se jimi. V noci přespávají pod dřevým přístřeškem, do něhož prosakuje déšť. Spí namačkání jeden ke druhému, aby se zahřáli vlastním teplem. Z chatrného krovu visí výstraha: lidské kosti, obalené šlachami a ohnilým masem.

Tohle je specialita paedwanků. Pokud některý z otroků zemře, ať vyčerpáním či na následky týrání, paedwankové mu hbitě odsekají ruce i nohy a sloupnou z nich maso. Končetiny rozvěsí na větve či na krovky v barácích otroků. Také z nich sestavují jakési ploty.

Za teplých dnů, kterých však není mnoho, se od plotů z kostí šíří nesnesitelný puch.

Na zemních pracích strávil Andres asi měsíc. Vyhubl tak, že se podobal spíš kostře. Bránil se smrti dlouho, zbývalo mu však už jen několik dnů. Bylo jasné, že příště to budou jeho ruce a nohy, které se ocitnou na plotě.

Tou dobou se z Gordonovy země vrátil chondoir Piedro y Ladoragossa. Okamžitě se začal zajímat, kde je onen mistr tesař, kterého, jak si pamatoval, zajal v Sršním hnízdě.

Andrese urychleně našli, spláchl z něj bláto, odšivili ho, oblékli, nakrmili a předvedli před chondoira.

Tehdy uviděl zajatce z Hořké Vody: stáli tam v blátě a mrholení snad celý den. Muži, ale i ženy a pár dětí. Oblečení v cárech, vyčerpání dlouhým pochodem. Někteří vyděšení, jiní neteční. Chondoir je tam vystavoval jako důkaz, že výprava byla úspěšná.

Následně byl Andres odeslán na pobřeží a přidělen Staviteli. Ani z téhle cesty si nepamatoval skoro nic.

Dovedli ho do Puarko Sem Anzoti těsně před tím, než vítr přivál mohutnou vánici, za níž pak následovaly několikátýdenní mrazy.

~ ~ ~

Stavitel Andresovi nedůvěřoval. Doporučení však pocházelo od samotného chondoira, instrukce byly jasné: zapojit mistra tesaře do práce a naučit ho paedwanskému jazyku.

Stavitel zavedl Andrese do vymrzlé kolny, kde se připravovaly dřevěné trámy. Svěřil mu dubový kmen, položený na kozách, a pak už jen hoblík, pilu a tesařskou sekeru. Andres se pustil do práce.

Šlo mu to dobře, tohle uměl. Nakreslil Staviteli čepový spoj, používaný v Hraničních zemích, a Stavitel mu dal volnou ruku. Dílo se podařilo ke Stavitelově spokojenosti. Nedůvěra byla prolomena.

Od úsvitu do soumraku pak Andres pracoval se dřevem. Po večerech ho Reni s Franzetou učili paedwanskému jazyku. Reni k němu byla od začátku odtažitá, a tak to zůstalo navždycky. Stavitel byl vdovec a jeho třináctiletá dcera zastávala roli paní domu. Brala svou úlohu ohromně vážně, stala se z ní dospělá žena v těle dívky. Po několika týdnech se však mezi Andresem a Reni vytvořilo jakési důvěrné příměří. Všímavá Reni věděla o Drichtových kšeftících, někdy je kousavě komentovala, nežalovala však a toho si Andres cenil.

Osmiletý Franzeta brzy roztál. Neměl žádné kamarády a jeho přítelem se stal Andres. Franzeta neustále brebentil, vyprávěl drobné historky. Do nekonečna opakoval říkanku o králíčkovi, kterého provází neuvěřitelná smůla. Každá sloka říkanky byla zakončena jásavým výkřikem: „Bude zas dobře! Bude zas dobře!“

Refrén říkanky se stal Andresovi příslibem do budoucnosti.

Ve volném čase vyráběl pro Franzetu dřevěné hračky, například čtyřkolový vozík s otáčivými koly a model říčního člunu. Přilnul k Reni i k Franzetovi, jako by byli jeho vlastní rodinou.

Z intenzivní výuky paedwanštiny mu občas bzučelo v hlavě a v noci nemohl spát. Díky úsilí obou dětí se však dokázal domluvit za jediný měsíc.

~ ~ ~

Teprve teď, když mu Dricht vypověděl příběh, rozumí Andres souvislostem. Klíčem ke všemu je Karin.

Karin je tou domorodou zrzkou, o které se říká, že se stala chondoirovou souložnicí.

Lovci z Hořké Vody ji kdysi znásilnili a ona měla důvod se pomstít. Jenomže obětovala příliš mnoho: tři stovky lidí, kteří s tou starou záležitostí neměli nic společného.

Nepochybně to byla ona, kdo chondoira přesvědčil, aby nechal zuboženého Andrese vytáhnout z otrockého baráku a poslat ke Staviteli.

Zachránila Andresovi život.

Kapitola druhá:

Šestá legie

„Unavený?“ zeptal se Dowell Olmä.

„Nijak zvlášť,“ vzhledl k němu Rolf. Seděl v závěji přemrzlého sněhu a rozhodně nebyl unavený. To, jak se cítil, už přesáhlo všechny hranice únavy a dospělo k naprostému vyčerpání. Každý pohyb byl nesmírně namáhavý. I tohle jednoduché vzhlednutí mu způsobilo bolest. Věděl však, že nesmí dát najevo slabost. Pokud to udělá, ztratí tvář.

„Lokni si,“ podal mu Dowell Olmä hrnek, ze kterého se slabě pářilo. Rolf zvedl unavenou ruku, popadl nabízený hrnek a napil se. Tekutina obsahovala nějaké bylinky, koňskou dávku kořalky, ale především byla teplá. Teplá. Jak to ten Dowell Olmä dokázal zařídit? Byl přece vyhlášen přísný zákaz rozdělávání ohňů.

„Odpočineš si,“ usmál se půlork. Jeho úsměv vypadal příšerně. Kdysi, ještě v mladých letech, se Dowell účastnil nájezdu do povodí Vickey a zubatá skřetí šavle mu rozdrásala tvář. Bylo zapotřebí několika desítek stehů, než ji felčar vrátil do víceméně původní podoby. Část masa však ulpěla na skřetí šavli a Dowellův obličej zůstal nesouměrný, jednostranně svaštělý. Ze sestehované levé tváře trčel zažloutlý špičák, zatímco ten druhý si Dowell s oblibou schovával pod horní ret. Možná i díky svému hrůznému zjevu se stal zástupcem staršího rodu Olmä.

Přes děsivý vzhled byl Dowell přátelský a dalo se mu, jak řekl Thompson, v omezeném rozsahu věřit. Teď tu stál nad Rolfem,

nízký, ale rozložitý, oblečený v kroužkové košili vylepšené okrouhlými náramenicemi. Před zimou se chránil silným vlněným pláštěm, hlavu si nechával nepokrytou, aby vynikl uzel jeho smolně černých vlasů.

„Odpočineš si,“ zachraptěl znovu. „Ale až za chvíli. Teď přišel ten elf s placatým ksichem. Je s ním řeč jak s přiopilou kozou. Musíš promluvit s elfkou.“

„Jo,“ přikývl Rolf a vysrkl z hrnku zbytek tekutiny. Tělem se mu rozlévalo teplo. Vyhrabal se na nohy. Otřepal si sníh z kožených kalhot, popotáhl si kožíšek, který mu darovala Nomean. Na hlavě si urovnal vlněnou šálu, zavázanou v týle na uzel, kterou nosil místo čepice.

„Kde je Moncharw?“ zeptal se.

„Jdi tímhle směrem a nemůžeš ho minout,“ mávl Dowell mezi zasněžené stromy. „Hlavně se vyptej na pevnost.“

Na pevnost? Tak přece jen měl Thompson pravdu. Oni se nespokojí se spálením lodí. Potáhnou dál.

Vydal se pěšinou, vyšlapanou ve starém sněhu. Tady, na pahorcích před Dlouhou vodou, vyrůstal smíšený les. Rostly tu smrky, duby, borovice i břízy. Prostor mezi stromy vyplňovala neprostupná křoviska. Ležení půlorků se rozkládalo přímo na staré dlážděné cestě, místy už zcela pohlcené lesem. Bojovníci pochodovali celou noc, teď polehávali ve sněhových záhrabech, pospávali nebo se cpali starými plackami a soleným vepřovým.

Nebe bylo modré, bez mráčku, slunce hřálo. Takovéhle počasí trvalo po celou dobu, kdy výprava putovala k Dlouhé vodě. Mezi Hrází a jezerem se nacházelo obrovské území, na které dosud vstoupil málokterý z půlorků. Tady byl skutečný Orcigard, půl druhého století ovládaný Alarichem Tourainem. Zde, uprostřed rozsáhlých mokřin, se ukrývala jeho Citadela.

Za slunečných dnů, když slunce vypilo mlžný opar, míval Rolf pocit, že pochodují po dně obrovské mísy. Na jihu se zdvíhala temná hmota Hráze, z níž vybíhal Borový pás, zakončený opuštěným pterrským městem. Na severu a na západě se rýsoval oblouk

pahorků, ohraničující Dlouhou vodu. Putovali k severozápadu, míli za míli, den za dnem. Zdálo se, že daleké vrcholky zůstávají tam, kde byly i včera a především. Ani se nepřibližují, ani se nevzdalují.

Zima oškubala listí a vysvlékla krajinu do naha. Průhlednými křovinami bylo vidět do daleka. Na sněhové pokrývce vystávaly linie starých cest, rozvaliny chrámů i trosky akvaduktů. Na rozcestích postávaly nachýlené sochy s lidskými těly a ptačími hlavami. Sníh zvýraznil nesčetné temné obdélníky, které tu zůstaly po srubech a chatrčích. Tenhle kraj býval hustě osídlený, poblíž cest se kdysi rozkládaly farmy, sýpky, chlévy.

Teď tu žili jenom skřeti.

V jiném ročním období by k Dlouhé vodě putovali nejméně měsíc. Teď však byly bažiny zamrzlé, nemuseli se zdržovat zacházkami. Elfští průzkumníci, které vyslal do Orcigardu Thompson, jim značili cestu a kolona mohla putovat přímo. Stačil jí týden.

Každý den urazili pětadvacet mil. Dnes, po nočním pochodu, mají v nohách mnohem víc.

Na okraji smrkového houští, usazení v závěji, hráli karty člověčí žoldáci. Stejně jako Rolf se oblékli do teplých kožíšků. Rolf jim kývl na pozdrav, se dvěma z nich, s bratry Florenzovými, se znal. V minulosti s nimi pracoval při ochraně karavany.

Jak můžou mít tolik síly, že ještě hrajou karty? pomyslel si. Mladší z bratrů, zvaný jednoduše Flo, na Rolfa přátelsky zahulákal. Starší, kterému říkali Jizva, strčil do bratra loktem: „Nerozptyluj se, Flo, vynášíš.“

Po dalších krocích se Rolfovi otevřel výhled na sedlo mezi dvěma kopci. Cesta, vedoucí sedlem, byla úzká, z obou stran sevřená hustým lesem. Nahoře, na úbočí pravého svahu, vykukovala nad korunami stromů stará kamenná věž.

Rolf se zastavil, zadíval se na věž. Bylo mu jasné, že tady zůstala po pterrech. Za dobrého počasí se z ní dala nejspíš přehlédnout jak Dlouhá voda, tak velká část vnitřního Orcigardu, ale i pořádný kus Gordonovy země.

Ze zadu do něj někdo strčil: „Nemáš co dělat, bílá kůže?“

Rolf se mimoděčně ohnal loktem. Rána byla vedena s razancí, narazila však do pleteniny kroužkové košile a nenapáchala žádné škody.

„Myslel jsem, žeš usnul vestoje,“ zachechtal se chraptivě půlork, který do něj strčil.

Rolf si dal záležet, aby se na půlorka podíval svrchu, což nebylo zase tak těžké. Půlorčí voják byl mnohem menší než on, musel mít mezi předky nějakou goblunku. Cenil na Rolfa špičaté zoubky a jeho úsměv by se dal s jistou nadsázkou pokládat za přátelský.

„Ty tady jenom stojíš a čumíš,“ zaskřehotal půlork. „Neměl bys radši promluvit s elficí? Hele, vyříd' jí ode mě pozdrav. Dej jí tohle.“

Zdvihl pěstičku a podal Rolfovi náhrdelník. Na šňůrce ze spletených vlasů viselo pár skleněných korálků, šest víčích zubů a čtyři ošoupané zlaté mince. Díky mincím měl náhrdelník slušnou cenu.

„Nedám jí nic,“ řekl Rolf okamžitě. „Kašlu na tebe.“

„Ale jó, dej jí to. Ona bude ráda,“ přesvědčoval ho půlork. Popadl Rolfa za ruku a vtiskl mu náhrdelník do dlaně. „Jmenuju se Beryl Duff, vyříd' jí to. A jdi už, nenech ji čekat.“

Jindy by ho Rolf zasypal sprškou urážek, teď byl příliš unavený. Takže s náhrdelníkem v ruce vykročil správným směrem.

„Jmenuju se Beryl Duff!“ vykřikoval za ním půlork. „Pozdravuj ji ode mne! Pozdravuj ji, co se do ní vejde, chachá!“

Dlouhé ležení půlorků skončilo. Na cestě postávala čtyřčlenná hlídka a dávala pozor, aby se žádný zvědavec nevydal ke kamenné věži. Ti, kteří by přešli sedlo, by mohli být spatřeni z Gordonovy země.

Za hlídkou přešlapoval Moncharw.

Přešlapoval – to bylo přesně to, co dělal. Kolem něj se nacházelo plno osamocených stop, což poskytlo Rolfovi námět k přemýšlení. Elfové nezanechávají na sněhu stopy, to je známá věc. Teď však viděl, že pokud se nesoustředí, sešlapávají sníh stejně jako lidé a zvířata.

Moncharw měl široký obličej a podsaditou postavu, což bylo zvláštní, protože elfové jsou spíše štíhlí. Byl oblečený do zimní haleny, dlouhé až ke kolenům. Zpod spodního lemu haleny vykukovaly otřásňované mucklutiny.

„Kde je Hiwi?“ zeptal se Rolf.

„My... vrátili se z Gordonovy země,“ zablekotal Moncharw. „Aewaé chew fa... Vypátrali velké dřevěné lodě... My viděli kopec z hlíny...“

Jeho obličej se svařtil úsilím. Rolf pochopil, že si Moncharw připravil proslov, teď však ze sebe nedokáže vypravit jedinou kloudnou větu.

„Klid, Moncharwe. Prostě mi ukaž, kde je Hiwi.“

Moncharw natáhl ruku. Rolf se zadíval tam, kam ukazoval, a uviděl ji. Hiwiareé seděla asi dvě stě kroků odsud, opřená o kmen dubu, vyrůstajícího vedle cesty. Byla tam samozřejmě i před tím, ale Rolf ji nemohl vidět. Utajení – to je jeden z elfských triků, který Hiwi ovládala dokonale.

Šel vzhůru sedlem, ve starém sněhu zanechával mělké stopy. Hiwiareé seděla uprostřed neposkrvněné sněhové pokrývky. Žádné otisky mucklutin. Ona, na rozdíl od Moncharwa, věděla, co se patří.

Samozřejmě – směřovala k ní řádka psích stop, které zanechal její ohař, s tím se však nedalo nic dělat.

Byla oblečená a obutá stejně jako Moncharw, tedy do zimních mucklutin a zimní haleny, pošité korálky. Kapuci měla staženou dozadu a vystavovala na odiv své vlasy, spletené do mnoha drobných copánků. Z vlasů vykukovala dvě dlouhá špičatá ouška. Kdyby měl Rolf o těch uších něco říct, nejspíš by je označil za svádivé.

Křížem přes prsa visela elfce na širokém řemeni brašna, z níž vyčuhovala rukojeť dlouhého nože, vybroušeného z parohu. Na sněhu ležel toulec plný šípů s kapsičkou na nenatažený luk. Její nejlepší zbraní byl však elfský pes, vyšlechtěný černý ohař, který se jí tiskl k boku.

Měla úzký obličej s velikýma očima, ohrnutým nosíkem a výraznými rty. Byla velice hezká – způsobem, který přivádí k šílenství jak elfy, tak muže.

„Dárek pro tebe,“ napřáhl Rolf ruku a podal jí náhrdelník. Černý ohař výhruzně zavrčel.

„Dárek – proč?“ zeptala se překvapeně.

„Od jednoho půlorka.“

„Proč mi dává půlork dar?“

„Asi se mu líbíš... jmenuje se Beryl Duff.“

„Není to takový mrňous s gobliními předky?“

„Ty ho znáš?“ podivil se Rolf.

„Támhle se vybavuje s Moncharwem.“

Rolf se ohlédl. Bratrům Florenzovým i Berylu Duffovi se podařilo přesvědčit strážce a byli propuštěni až za hranici ležení. Teď se dohadovali s Moncharwem. Florenzové něco vysvětlovali a mohutně při tom gestikulovali. Beryl Duff se skromně držel stranou a civěl směrem k elfce.

„Přemlouvají ho, aby šel bojovat na druhou stranu Dlouhé vody,“ řekl Rolf. „Jsou to bratři Florenzové. Člověčí žoldáci. Tomu menšímu říkají Flo a tomu většímu Jizva.“

„Jizva? Proč? Vždyť žádnou jizvu nemá.“

„Co já vím?“ pokrčil Rolf rameny. „Tuhle přezdívkou, Jizva, má spousta lidských dobrodruhů. Snad každý pátý nebo šestý. Na staršího Florenze nejspíš vyšla řada...“

„Proč chtějí, aby šel Moncharw do Gordonovy země?“

„To je kvůli tobě, Hiwi. Ten půlork, Beryl Duff, by se s tebou chtěl seznámit. Doufá, že se mu v Gordonově zemi naskytne příležitost. Abyste se vy dva lépe poznali, chápeš? Docela si troufá, že? Mám mu říct, že dárek nechceš? Aby si ho nacpal – no, někam?“

„Dej to sem, líbí se mi,“ vyškubla mu elfka náhrdelník. „Ten trouwch!“ vydechla ještě.

Z hlasu jí nezněly ani tak vztek jako spíš smutek.

„Trouwch?“ podivil se Rolf. „Koho myslíš?“

Výraz trouwch samozřejmě znal. Je to jedno z mála slov, která znějí shodně jak v elfštině, tak v orčtině. Do obecné řeči by se dalo přeložit jako blbec.

„Moncharw je trouwch! Chce se zúčastnit bitvy. Mluvil o tom už před tím – a oni ho v tom utvrzují! Ap ew chylelnaá! Tohle ne! Nedokážu mu v tom zabránit!“

„Moncharw se chce zúčastnit bitvy?“ podivil se Rolf. Tohle nebylo v plánu. Dohoda byla jasná: elfové najdou schůdnou cestu až k Dlouhé vodě, nakouknou do Gordonovy země a pak se vrátí.

„Jestli chceš, promluví s ním,“ nabídl se Rolf. „Zkusím mu to vymluvit.“

„Ale ne,“ povzdechla Hiwi. „To by se trápil ještě víc. Závídí Thompsonovi, jaký je bojovník. Chtěl by být jako on. Zabíjet nepřátele.“

„Tohle by chtěl?“ podivil se Rolf. „Já už jsem pár nepřátel zabil a věř mi, v mnoha případech bych byl radši, kdyby se to nestalo. Víš, ono není snadné se s tím pak vyrovnat. Ty už jsi někoho zabila, Hiwi? Skřeta nebo člověka?“

„Nesrovnávej mě s Moncharwem,“ zasyčela. „Já nejsem on.“

„Hm... jo. Takže Moncharw touží po slávě válečníka...“

„Je mu už skoro padesát a dosud nezískal skalp. Vydal se na válečné tažení do Orcigardu, ale než došlo k boji, uzavřeli jsme se skřety mír. Teď doufá, že pobije pár paedwanků.“

„Chce na tebe udělat dojem, co, Hiwi? No, nemyslím, že by to bylo tak těžké,“ pokusil se ji potěšit Rolf. „Přiblíží se k paedwankům pod rouškou noci, nasází do nich pár šípů a má hotovo. Vrátí se domů, jak by řekl básník, obtížený skalpy a ověncový slávou. Žádná elfka mu pak neodolá.“

„Já za Moncharwa zodpovídám,“ řekla Hiwi hořce. „Zůstali jsme tu jenom my dva, on a já. Ostatní zvědy jsem už dávno poslala za Craechem do Likaria. Moncharw mohl jít s nimi, je mi tady jenom na obtíž. Jenomže já se mu snažím pomoci! Thompson je jeho bratranec, víš? Jsou stejně staří. Poločlověk Thompson se už téměř

vyrovná hrdinům z legend a Moncharw, bytost čisté krve, zatím nedokázal nic!“

„Půjdu s vámi a dohlédnu na něj,“ rozhodl se Rolf. „Teď bychom si však měli promluvit o tom, co je na druhém břehu Dlouhé vody.“

„Ano, to bychom měli.“

Hiwiareé sáhla do brašny a vytáhla sešit v tuhých deskách. To bylo nezvyklé, elfové kreslí mapy na březovou kůru nebo na vybělenou jelenici. Otevřela sešit a Rolf zahlédl velice podrobnou kresbu.

„Tos nakreslila ty?“ užasl.

„Ne. Tenhle sešit mi dal Thompson – i s tou mapou.“

„Thompson už v Gordonově zemi byl?“

„Ne. Gordonovu zemi kdysi prozkoumal mocný Orichalkian. Před sto lety, nebo tak nějak.“

„Ah... Orichalkian... dědeček Frank Ormond.“

„Takže se dívej, všechno ti vypovím.“

Nějakou dobu se věnovali plánku. Pak si vzal Rolf sešit a vstal.

„Musím jít,“ řekl. „Musím to velitelům vyložit dřív, než se setmí. Přijdu ti říct, jaké jsou další plány.“

Vracel se po vlastních stopách do ležení. Před čtyřčlennou stráží postával Moncharw. Ruce měl svěšené podél těla a vypadal jako pes, který čeká na svého pána.

„Prý jdeš přes Dlouhou vodu, abys ukořistil pár skalpů,“ kývl na něj povzbudivě Rolf. „Dohodl jsem s Hiwi, že mě přiberete do party. Utvoříme komando – dva střelci a já jako bojovník nablízko. S tím vašim ohařem už budeme čtyři. Zabijeme tucet paedwanků, stáhneš jim skalpy a pak se vrátíme do Orcigardu. Bude to snadné a rychlé.“

Moncharw neřekl nic, jen se nejistě usmál.

Zpoza stráže zaznělo volání. Někáký půlork tam hulákal, ať si Rolf pospíší, protože velitelé čekají. Rolf přidal do kroku. Vzápětí ho obklopilo klubko bojovníků, aby ho odvedli hlouběji do vnitrozemí.

„Tak co,“ zaskřehotal mu po boku Beryl Duff. „Dal jsi jí dárek? Vzala si ho?“

„Jo, dal. Jo, vzala.“

„Jaká je – hezká?“

„Copak tys ji neviděl?“

„Jenom šedou šmouhu. To ta elfská kouzla, víš? Navíc jste byli dost daleko.“

„Je překrásná. Oněměl bys, kdybys ji jen zahlédl. Nejspíš bys neudržel moč.“

„Dohodl bys mi s ní schůzku?“

„Proč? Ona řekla, že tě bude sledovat. Pokud budeš bojovat s odvahou, vyhledá tě sama.“

„Oh! Ona jde také přes Dlouhou vodu?“

„Jo, jde, to přece víš. Sám jsi zařídil, aby člověčí žoldáci přemluvili Moncharwa...“

Dav kolem nich zhoustl, smýkal jimi a postrkoval až na místo porady.

~ ~ ~

Válečná porada se konala v malém údolíčku stranou od cesty. Shromáždili se tu velitelé, jejich pobočníci a také jeden veledůležitý půlork jménem Jezevec Ritzfoj. Okolní svahy se černaly přihlížejícími bojovníky. Každý chtěl vyslechnout, co se plánuje.

Rolf popadl ulomenou větev, do plátu bílého sněhu překresloval kresbičky z elfčina sešitu.

„Gordonova země,“ řekl, „má tvar půlměsíce. Z vnitřní strany je ohraničená jezerem. Jezero Myabewsk, neboli Dlouhá voda, je taková zahnutá uzenka. Na délku má asi sto dvacet mil, na šířku asi deset mil. Na jihu vytéká z Myabewsku řeka Lodus a na severovýchodě řeka zvaná Gkchynaée. Korytem původní Gkchynaée však odtéká voda jen občas, jenom jednou za pár let, v době výjimečných záplav. Jinak je koryto vyschlé. Z naší strany, čili z Orcigardu, je Myabewsk napájený spoustou drobných toků. Proč o tom mluvím: v Gordonově zemi teče jenom jedna řeka. Prý se jí odedávna říkalo Jediná řeka. Tahle Jediná řeka stéká z pahorků na západě. Je široká, mělká, líná a pěkně zaklikacená. Tam, kde se

Jediná řeka vlévá do Myabewsku, je náš cíl. Obrovský, dobře vyzbrojený člun.“

Rozhlédl se po shromáždění: „Nevím, jestli jste viděli říční čluny, které vozí náklady mezi Elblaggem a Timorokem. Tyhle čluny jsou hodně velké, každý uveze stovku cestujících. Elfové od Vickey je znají, vždyť jim plují takřka před nosem. Pokud teď říkají, že je tenhle paedwanský člun obrovský, tak jim můžete věřit. Určitě nepřehánějí. V současné době je člun vytažený na pláž, zřejmě proto, aby ho nerozmačkal led. Tyčí se na břehu jako nějaká pevnost. Na palubě drží paedwankové stálou hlídku, jsou si dobře vědomi toho, jak je ten člun cenný. Tady, z levé strany, chrání člun dřevěná věž. Napravo naskládali něco kolem patnácti velkých veslic. Na konci řádky lodí je další dřevěná věž. Směrem na pevninu vykopali paedwankové příkop, z hlíny navršili val a na vršek zarazili kůly jako palisádu. Ze zálivu je přístaviště nepřístupné, paedwankové udržují při pobřeží volnou hladinu. Přístaviště střeží stálá posádka, asi tak stovka mužů. Zároveň je hlídané celé pobřeží Gordonovy země. Paedwankové zbudovali podél jezera řadu opevněných táborů. Po břehu obcházejí hlídky se psy – ve dne i v noci. Možná se ani tak nebojí útoku, spíš dávají pozor, aby se jim přes zamrzlé jezero nerozutekli otroci. Musím upozornit na ty jejich psy, prý jsou to obrovské bestie, vycvičené na lov lidí.“

„Jak daleko je od nás ten velký člun?“ zeptal se Fars Kyazoo a zapomněl na obvyklé urážky.

„Podle elfů je to kousek. Ale sami víte, co takový elfský kousek znamená.“

„K tomu bych mohl něco říct já,“ vmísil se do hovoru Jezevec Ritzfoy. Na obličejí vykouzlil zvláštní škleb, vyjadřující jak tupou nadutost, tak duševní zaostalost. Stejně jako všichni Ritzfoyové mluvil pomalu a protáhle, jako by zpíval. Nikdo z Ritzfoyů však nebyl duševně zaostalý, právě naopak.

Oči všech přítomných se upřely na Jezevce. Na mínění Ritzfoyů teď bude záviset další plán.

Jezevec Ritzfoy byl, stejně jako jeho sourozenci, štíhlý a nevysoký. Na ramenou mu seděla příliš velká hlava, kterou zvětšoval i účes. Jezevec si nechal zaplést vlasy do mnoha drobných copánků, vyztužených měděnými drátky a rybími kostmi tak, aby trčely pěkně dozadu jako ježčí bodliny.

Kromě toho si barvil vlasy na bílo. Tvář měl širokou, oči elfsky mandlové, nos rozplácí. Z tlustých pysků mu vyčnívaly spodní špičáky. V rozporu s hengeronskými zvyklostmi se Jezevec, stejně jako jeho bratři, oblékal do elfské otřásňované jelenice.

Pokud mluvil na veřejnosti, nikdy se nezapomněl zmínit o tom, že mu v žilách koluje elfská krev. Příslušníky ostatních rodů tím přiváděl k zuřivosti. Ritzfoyoové však netvořili rod, ale rodinu.

Před třiceti lety už zbývalo z rodu Ritzfoyoů jen pár staroušků a dva mladí bratři. Tihle dva Ritzfoyoové, zvaní Lišák a Krysák, přivlekli do Hengerone jakousi půlelfku. Říkalo se, že ji neuloupili, ale jednoduše ukecali, což bylo docela dobře možné, protože i Lišák a Krysák už v sobě měli nějakou elfskou krev. Oba Ritzfoyoové si pak s půlefkou užívali jako skřeti o říjnových slavnostech a ona jim rodila jednoho potomka za druhým. Aby se to nezdržovalo, přicházela ritzfoyoovská mláďata v celých vrzích. Nejprve dvojčata, pak trojčata a ještě jednou dvojčata. Na úplný závěr se půlelfce narodilo jediné mládě, miláček rodiny jménem Kink. Celkem to dělalo šest mužských potomků a dvě děvčata. Tohle překotné rozmnožování bylo samo o sobě dost divné. Obecně se ví, že půlefkám se rodí mláďata jen tehdy, když si to ony samy přejí. Lišák a Krysák se ke své půlelfce nejspíš chovali s trestuhodnou laskavostí, nehodnou hengeronských válečníků.

Ritzfoyoové byli odjakživa chudí. S příchodem dalších hladových krků začali doslova třít bídu s nouzí. Zadlužili se u všech velkých rodů. Měli plno nabídek, kdekdo od nich chtěl půlelfku koupit, oni to však tvrdošíjně odmítali. Aby zaopatřili rodinu, snížili se Lišák s Krysákem k opravdu nechutným praktikám. Nosili skřetí skalpy do pevnosti Rudenrog, kde za ně byla vyplácena odměna. Dokonce brali skalpy i skřetům, které zabil někdo jiný. Také se spolčovali s

člověčími dobrodruhy a drancovali staré pterrské chrámy. Získané artefakty pak prodávali goblinům z Likaria. Takhle to šlo asi deset let, pak už mohla Lišáka s Krysákem doprovázet na výpravy i první dvojčata, což byl právě Jezevec a jeho bratr Myšák. Víc válečníků zabije víc skřetů a odnese větší náklad kořisti, což se začalo projevovat. Ritzfoyouvé se vybabrali z dluhů a nakonec i mírně zbohatli. A co víc, ze synů vyrostli vynikající průzkumníci.

Ritzfoyouvé si vždycky dělali, co chtěli. Svou půlelfku i s oběma dcerkami nakonec odvedli do Likaria a nechali je tam svobodně žít. V Hengerone to způsobilo pozdvižení: Lišák s Krysákem ji přece mohli prodat dál, když už se jí nabažili. Půlelfky jsou dlouhověké a tahle musela být pořád ještě hezká a silná. Tou dobou však už byli mladí Ritzfoyouvé dospělí a nikdo nebyl tak pošetilý, aby Lišáka s Krysákem poučoval o hengeronských zvyklostech.

Ted', při výpravě do Gordonovy země, tvořila šestice Ritzfoyouů jádro výzvedného oddílu. Všechny ostatní rody jim svěřily pod komando vlastní průzkumníky, dohromady asi čtyřicet bojovníků.

Jezevec Ritzfoyou ukázal na náčrtek ve sněhu: „Zatím jsme to jenom okoukli z naší strany, nechtěli jsme se ukazovat na jezeře. My neumíme ty elfský triky s neviditelností. Tohle dokáže jenom brácha Žabák a tomu to taky nejde moc dobře. Na naší straně stékají z kopců potoky a pěkně to tady rozdrásaly. Celé naše pobřeží je neprostupné. Nepřístupné. Na jezero vede jenom tadlencta stará cesta, po který jsme přišli. Paedwankové ji znají. Dobře ji znají. Kdybych byl na jejich místě, tak v té staré věži támhle na kopci držím stálou hlídku. To oni neudělali, věž je prázdná. Jejich chyba. Na druhém břehu, přímo naproti cestě, postavili svoji vlastní věž. Dřevěnou věž. Dohlédnou z ní až do průsmyku, pokud je teda dobrá viditelnost. No... prošli jsme se podél břehu a vykukovali z rákosí. Zahlédli jsme i přístaviště s tím velkým člunem, je od té jejich hlídkové věže jen pár mil, ale až za zálivem té Jediné řeky. Můžu říct, že takhle z dálky vypadá přístaviště vážně dobře opevněný.“

„Jak daleko je od nás přístaviště?“ vykřikl Fars Kyazoo.

„Odhaduju to na patnáct mil, ale my nemůžeme jít přímo přes led. Zahlédli by nás. Musíme oklikou.“

„A co ta pevnost? Kde je pevnost paedwanků?“

„O tom já nic nevím,“ řekl Jezevec.

Znovu přišla řada na Rolfa: „Pevnost je někde tady,“ píchl klackem do náčrtku. „V jednom z meandrů Jediné řeky. Z elfů jsem nevyrazil žádné údaje o vzdálenostech, ale já to odhaduju na třicet mil od pobřeží. Prý je tam obrovská hromada hlíny. Elfové ji zahlédli jen z dálky, neodvažovali se přijít blíž. Všude se tam pohybuje hodně lidí: paedwankové, lidští otroci, spřátelení i ztročení orkové. A taky spousta psů.“

„Třicet mil,“ zabručel Fars Kyazoo. „Vede tam cesta od přístaviště?“

„Nejspíš.“

Fars Kyazoo se rozhlédl po shromáždění. Předvedl nadutou grimasu, vyjadřující hněv i pohrdání: „Učinil jsem rozhodnutí. Rod Kyazoo se nespokojí se spálením několika lodí. K čemu by bylo, kdybychom se vrátili zpátky za Dlouhou vodu jako spráskaní psi? Půjdeme do vnitrozemí. Budeme zabíjet paedwanky pro větší slávu císaře. Zmocníme se jejich pevnosti! My jsme Šestá legie!“

Ze shluku velitelů vykřikl rozhořčeně Ráf Wagren: „Já dobře vím, o co ti jde, Farsi! Chceš získat ženy a dívky, které jsou v pevnosti! Chceš je mít jen pro sebe!“

„Ženy a dívky?“ udělal Fars nabubřelé gesto. „Copak tam nějaké jsou? Mluv, žoldáku, jsou tam?“ houkl na Rolfa.

„Nejspíš tam jsou,“ pokrčil rameny Rolf. „Paedwankové ztročili pět tisíc arkastských kolonistů. A kolonisté, pokud vím, byli složeni z rodin. Ženy a muži půl napůl.“

Davem to zahučelo. Fars Kyazoo udělal další ze svých gest, pomalý pohyb pravicí od sebe a k sobě. Rázem bylo ticho.

„Copak to nechápete?“ zaburácel Fars. „Tam na severu je Gordonova země! Země! Jestliže pobijeme paedwanky, císař nám ji daruje! Kladu si otázku: proč jsme ji nezabrali už dávno? Že nám v tom bránil Alarich Touraine? Nemuseli jsme na něj brát ohled! Byli

jsme hloupí! Ale myslím si, že takhle je to lepší! Získáme zemi i nehynoucí slávu!“

Dav zabouřil. Räf Wagren se nechal pobočníky vyzdvihnout do výšky. Mával rukama, dokud se bojovníci neztíšili. Pak řekl jedinou krátkou větou: „My z Wagrenů jdeme také.“

Další bouře nadšení.

Zástupce rodu Fyr ryčel z plna hrdla: „Myslíte si, že vás necháme slízat smetanu? My jsme taky Šestá legie! Známe své povinnosti!“

Dowell Olmä mlčel. Jezevec Ritzfoy nesouhlasně vrtěl hlavou, ale nikdo si ho nevšímal.

~ ~ ~

Stmívalo se. Rolf seděl na pokrývce, opíral se o smrkový kmen a podřimoval. Když k němu přisedl Dowell Olmä, byl rázem při smyslech.

„Není důvod, abys tady mrznul, Rolfe. Gobliní mezkaři rozdělali v dolíkách ohně a hřejí se u nich. Zítra nebo pozítří se vydají na zpáteční cestu a odvezou naše raněné. S nimi odejdou i člověčí žoldáci, ti mají smlouvu jen na spálení lodí. Připojíš se k nim, vrátíš se domů.“

„Vrátím se s nimi, ale před tím přejdu jezero a budu bojovat.“

„Nemusíš bojovat, Rolfe.“

„Slíbil jsem elfce, že dohlédnu na jejího parťáka, na toho Moncharwa. Jako zvěd je Moncharw skvělý, ale jinak je to úplný bambula. Potřebuje pár skalpů, aby získal respekt.“

Kromě toho mám pocit, že jistý Beryl Duff chystá na elfku podraz. Možná se ji pokusí zotročit a Florenzové mu v tom budou pomáhat.“

Dowell Olmä zavrtěl hlavou: „O tom jsem něco zaslechl. Říkám ti: my dodržíme dohodu. Elfce nikdo nezkriví ani vlas, dohlédnu na to osobně. Beryl Duff bude bojovat pod mým velením, stejně jako Florenzové. Můžeš se k nám připojit.“

„Bude mi ctí,“ řekl Rolf a ani neměl pocit, že to zní hloupě.

„Wagreni a Kyazoo zaútočí na přístaviště,“ vysvětlil mu Dowell. „My s nimi nepůjdeme. Zničíme věž, o které mluvil Jezevec. Ritzfoyouvé si to vymínili. Nejspíš to budeme mít snazší než ostatní. Za svítání se vrátíš, my půjdeme dál do vnitrozemí.“

„A co Ritzfoyouvé? A co Fyrové? Kam ti půjdou?“

„Ritzfoyouvé s ostatními průzkumníky přejdou led hned po setmění. Nebudou bojovat, ale podívají se hlouběji do Gordonovy země. Fyrové tady zůstanou jako záloha. Pokud půjde všechno podle plánu, přejdou za svítání Dlouhou vodu a zamíří přímo k paedwanské pevnosti. Budou odpočatí a stanou se hrotem dalšího útoku.“

Rolf vstal: „Vyrozumím elfy.“

„Elfská hlídka na křídle se nám určitě hodí, ukáže nám správný směr. Řeknu Ritzfoyouům, že nebudeme potřebovat žádného z jejich zvěďů. Vyrazíme po půlnoci, Rolfe. Měl by ses ještě prospat.“

Kapitola třetí:

Silnější pes

Od západu vál vítr, a tak si Karin přitáhla černý šátek blíž k tělu. Chodila teď oblečená do černých šatů, přepásaných stříbřitě šedou zástěrou. Na hlavu si nasazovala bachratý čepec, zpod kterého jí vykukovaly neposlušné kadeře rezavých vlasů. Vlněná látka byla po paedwanském způsobu natužená jakýmsi nakysle páchnoucím přípravkem, což bylo Karin nepříjemné, ale nemohla s tím nic dělat.

Prošla rozbláceným nádvořím až k bráně, sroubené z masivních kmenů. Oba strážní, kteří tam postávali zachumlaní do dlouhých plášťů, se po ní ohlédli, rychle však odvrátili oči. Dělalí, že ji nevidí. Báli se jí. Je přeci chondoirovou fenou.

Prošla bránou a jako vždy se zadívala k západu. Za příznivého počasí jsou tam vidět vršky, z nichž vytéká Jediná řeka. Dnes je však obzor zamlžený.

Ještě loni se k těm vrškům dalo dojít, stačilo sledovat tok řeky. Gordonova země tam prý končí strmými svahy, na které navazují zalesněné kopce. Tam, kde řeka vytéká z vrchoviny, byla k vidění i stará, celkem zachovalá pevnost. Tohle všechno však na konci loňského léta zmizelo. K pevnosti se už nedá dojít. Člověk prý může putovat podél řeky, třeba jít i přímo v korytě, v určitém okamžiku však začne bloudit a vrátí se zpět.

Kouzla a čáry. Jak může zmizet kus země? Vznešeného chondoira to dohání k šílenství. Už dvakrát tam vyslal inkvizitory, aby bojovali s dábly a zlomili jejich temnou magii. Inkvizitoři však nenašli nic: ani

děbly, ani vršky, ani pevnost. Jenom, jak tomu říkají, zrcadlovou mlhu.

Chondoir se samozřejmě vyptával i Karin, jestli o tom něco neví. Jak může zmizet obrovský kus země? Karin se však nenechala nachytat. Do nekonečna opakovala, že nic neví. Je přece prostá žena, žádná čarodějnice. S magií nemá žádné zkušenosti. V žilách jí sice koluje také krev orků – no a co? Orkové nejsou k užívání magie způsobilí, to ví každý.

Karin si dává pozor, aby se o svých znalostech magie nezmiňovala. Je jí však jasné, kdo severozápadní vrchovinu ukryl. Zwergové. Tihle tajemní zakrslíci mají v držení Západní Zrcadlové hory. Zwergům se určitě nelíbí, že se v Gordonově zemi roztahují paedwankové. Takže jim pro začátek zamezili přístup k Zrcadlovým horám. Utajovací magie je jejich specialita.

Vykročila ke schodům. Vlastně to nejsou schody, ale hliněné terasy, ohrazené zábranami z březových kmínků. Zábrany jsou k měkkému podkladu přichycené kolíky a ty kolíky jsou vzájemně provázané lany, řemeny a houžvemi.

Tohle je totiž Moton.

Moton. Tak tomu říkají paedwankové. V jejich jazyce to znamená jednoduše hromada.

Gordonova země je plochá, to se ovšem paedwankům nezamlouvalo. Potřebovali opevněné místo, z něhož by měli důkladný rozhled. Vyhlédli si ostroh v širokém oblouku Jediné řeky a nehorázně ho zvětšili. Za dobré viditelnosti teď mohou kontrolovat celou Gordonovu zemi. Dohlédnou k Dlouhé vodě, k Zrcadlovým horám i k pahorkům na západě a na severu.

Při navršování Motonu zahynuly stovky ztročených arkastských kolonistů. Udřeli se k smrti či byli utýráni dozorcí. Jejich kosti jsou stále ještě rozvěšeny na řídkém plotě, který se táhne kolem Motonu a uzavírá pevnost do meandru Jediné řeky.

Teď už je Moton dostavěný. Na jeho temeni se ježí palisáda, která chrání sruby, určené pro velení paedwanské armády.

Srubby byly postaveny ještě v době, kdy těleso Motonu pracovalo, navršená zemina sedala. To se projevilo tak, že některé části domů poklesly víc než jiné. Nahnuté srubby získaly nakrčený, mrzácký vzhled. Ve stěnách se objevovaly trhliny, které byly znovu a znovu zamazávány maltou. Teď, na sklonku zimy, se maltové záplaty rozrostly natolik, až to vypadá, že jsou srubby postavené z bláta.

Svahy Motonu křížuje síť příkopů. Některé příkopy mají odvádět dešťovou vodu, v jiných páchnou splašky. Pláty odhalené hlíny se vlhce lesknou, ze závějí starého sněhu trčí řady šikmo zaražených kůlů, které brání sesuvům.

Jen málokdo má to štěstí, že může přebývat v pevnosti na vršku Motonu. Dole, v ohybu Jediné řeky, jsou vystavěny kůlny, sklady, sýpky, chatrče pro otroky i ubikace řadových vojáků. Na malém prostoru, utopeném v blátě a sněhu, tam přečkává zimu asi tisícovka lidí. Žijí natěsnaní jeden vedle druhého, dusí se kouřem z kuchyňských ohnišť i smradem z vlastních splašků.

V půlkruhu pěti mil obklopují Moton farmy. Další farmy se nacházejí dál na severovýchod. Na farmách žijí, či spíše živoří, ztročení arkastští kolonisté. Také se tam nacházejí bordely. Vznešený chondoir rozhodl, že otrokyně budou přes den pracovat a teprve v noci, ve svém volném čase, můžou poskytovat paedwankům potěšení. Pokud mají vojáci potřebu a souhlas velitele, musí na určenou farmu dojít po svých. Pět mil tam, pět mil zpátky – taková vycházka jim jen prospěje.

Severně od Motonu se žádné farmy nenacházejí, při stavbě Hromady tam vybrali hlínu a změnili krajinu v jedno obrovské bahniště.

Po proudu řeky táboří spřátelení orkové. Postavili si tam několik kopulovitých hooganů s podlahami zapuštěnými pod terén. Orkové tráví zimu tak, jak jsou zvyklí: snaží se ji zaspát.

~ ~ ~

Po širokých rozbláčených stupních sestoupila až k barákům. Paedwankové i otroci, které potkávala, ji zdravili rozpačitou úklonou a hned odvraceli zrak.

Bojí se jí. Mají z ní strach. Nechápu, jak se mohla tak rychle stát chondoirovou pravou rukou. Ale ona jim přece nijak neubližuje, ne?

U baráků na ni zaútočil známý smrad. Páchlo tu rozšlapané bahno a vařené zelí, doplňované nelibou vůní výkalů. Kouř dnes nestoupá, závoje čmoudu z kuchyňských ohnišť se táhnou při zemi. Od plotů z kostí sem doléhá puch shnilého lidského masa.

Teď už se brodila v blátě až po kotníky. Širokou ulicí mezi rozdrbanými chatrčemi došla k postu setníka Rienzzy.

„Vodu a dřevo,“ řekla. „Už to tam mělo být.“

Mohla s Rienzzou mluvit obecnou řečí, setník je totiž arkastský zrádce. Takový jako ona. Býval setníkem v arkastské armádě, teď už není nic, jen poskok.

Setník Rienzza se na ni upřeně podíval a vyštěkl: „Ještě je čas!“

Je to hlupák, ale statečný hlupák. Karin mu je za jeho odvahu vděčná.

Potřásla hlavou: „Vznešený chondoir se ptal, kde je dřevo a voda.“

Setníkovi proběhl tváří záškrub, takhle statečný zase není. „Bude to hned,“ zajíkl se. „Zařídím to.“

Vzápětí se rozeřval, vtrhl do nejbližšího baráku a vyhnal z něj tucet zubožených lidí. Někteří zamířili k naskládaným vědrům a jiní zase k hromadám dříví. Jedni popadli dříví a vydali se k rozbahněným schodům. Druzí vykročili ke studnám, nacházejícím se při horním ohybu Jediné řeky.

Karin, stejně jako každý večer, žasla, jak nepromyšleně paedwankové pevnost postavili. Získali opevněné místo, to je pravda. Jak by ho však chtěli držet, kdyby je někdo opravdu oblehl? Bez vody by zakrátko podlehli.

Z chondoirových řečí Karin vyrozuměla, že mu byly nabídnuty služby vynikajícího stavitele. Skutečný stavitel by navrhl pevnost tak, aby sloužila svému účelu. Postavil by ji se zřetelem na všechny ty